

Робърт МакКамън

ЛЕБЕДОВА ПЕСЕН

София, 2019

Преводът е направен по изданието:

Robert McCammon

SWAN SONG

OPEN ROAD INTEGRATED MEDIA, 2011

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© 1987 by McCammon Corporation.

All rights reserved.

© Коста Сивов, превод, 2019

© Издателство „Изток-Запад“, 2019

ISBN 978-619-01-0493-3 (мека подвързия)

ISBN 978-619-01-0495-7 (твърда подвързия)

РОБЪРТ МАККАМЪН

ЛЕБЕДОВА
ПЕСЕН

Превод от английски

Коста Сивов

Редактор

Иван Атанасов

Съдържание

ПЪРВА КНИГА

Едно

Няма връщане назад

Имало едно време ☐ Сестра Криип ☐ Черния Франкенщайн ☐ Странното дете ☐ „Кралският рицар“9

Две

Огнени копия

Мъжът, който обичаше филми ☐ Денят на Страшния съд ☐ Посрещачът ☐ Подземните момчета ☐ Дисциплината и контролът правят един мъж такъв ☐ Чартърен полет61

Три

Гаси светлините

Около черницата ☐ Все още не сме трима ☐ Свещената брадва ☐ Световен шампион по повръщане ☐ Падение ☐ Крачка напред115

Четири

Земята на мъртвите

Най-голямата гробница в света ☐ Търбухът на звяра ☐ Най-прекрасната светлина ☐ Краят на лятото ☐ Тролове в тунела ☐ Защити детето ☐ Сънебродене ☐ Нов обрат в играта181

Пет

Колелото на съдбата се завърта

Черният кръг ☐ Болезненият звук ☐ Странно ново цвете ☐ Пластмасови кутии ☐ Голям юмрук чука на вратата ☐ Гражданин на света ☐ Хартия и бои243

Шест

Адът замръзва

Боклукчиите ☐ Магнумът чака ☐
Зулу воин ☐ Прастарият юмрук ☐ Бизнес
с Дебелака ☐ Рай ☐ Звукът на прераждането315

Седем

В размисли за утрешния ден

Ще падат глави ☐ Игра на усмирителна риза
☐ Самоубийствена мисия ☐ Моите хора ☐ Старо опушено
огледало ☐ Християнин в кадилак ☐ Зелена пяна391

ВТОРА КНИГА

Осем

Крастава жаба със златни криле

Последното ябълково дърво ☐ Пазете се от
Знака на Каин ☐ Добро дело ☐ Маската на Йов
☐ Самотен пътник ☐ Нова дясна ръка ☐ Бели цветове459

Девет

Фонтанът и огънят

Знаци и символи ☐ Изпитанието на хирурга
☐ Костите на хиляди свещи ☐ Шивачката521

Десет

Царевични зърна

Скритото в ръката ☐ Суон и големия тип ☐ Благородно
желание ☐ Дивашки принц ☐ Отвърщай на огъня с огън561

Единадесет

Дъщеря на леда и огъня

Пришълец ☐ Императрицата ☐ Какво
можеше да бъде ☐ Мъжки свят ☐ Маската
на Йов се пропуква ☐ Целувката605

Дванадесет

Истински лица

Синът на господин Кайдън ☐ На гости

на Спасителя ☐ Истинска дама ☐
Щурмуваната крепост ☐ Леговището657

Тринадесет

Генерал на армията

Пуста земя ☐ Наградата на Роланд ☐ Какво
видя Вехтошаря ☐ Приятел ☐ Решението на Суон
☐ Робин се държи прилично ☐ Горчива пепел
☐ Ще се сипят смърт и разрушение
☐ Метални нокти ☐ Майстори в занаята709

Четиринадесет

Молитва за сетния час

Изпипан крадец ☐ Заровено съкровище ☐ Истинска
магия ☐ Път за бягство ☐ Най-голямата сила
☐ Роланд се поглежда в огледалото ☐ Владенията
на Бог ☐ Машината ☐ Погребален звън за Суон
☐ Място за почивка ☐ Обещанието791

*На Сали, чието вътрешно лице
е също толкова красиво, колкото и външното.
Двамата с теб преживяхме кометата!*

ПЪРВА КНИГА

Едно Няма връщане назад

Имало едно време ◇ *Сестра Крип*
◇ *Черния Франкенщайн* ◇ *Странното дете*
◇ *„Кралският рицар“*

16 юли

22:27 часа, лятно северноамериканско източно време
Вашингтон

„И мало едно време любовна авантюра между човека и огъня“, помисли си президентът на САЩ, когато клечката кибрит, с която смяташе да запали лулата си, пламна между пръстите му.

Той се загледа в нея, хипнотизиран от цвета ѝ... и с нарастването на пламъка получи видение – висока стотици метри огнена кула се вихреше наред обичната му страна, изпепеляваше градове и села, превръщаше реките в пара, опустошаваше фермите в централните региони и запращаше пепелта на седемдесет милиона човешки същества в черното небе. Докато гледаше като омагьосан как пламъкът пълзи по клечката, президентът осъзна, че колкото и да е малък, той има силата да създава и да разрушава – с него можеше да се готви, да се осветява нощта, да се топи метал и да се гори човешка плът. А после в средата на пламъка се отвори нещо, което приличаше на малко, немигащо алено око, и на главнокомандващия му се прииска да извика. Беше се събудил разплакан в два през нощта от кошмар за холокост. Първата дама се опита да го успокои, но той продължи да се тресе и да хлипа като дете. Накрая отиде в Овалния кабинет, където остана до сутринта. Отново и отново преглеждаше картите и четеше строго секретните доклади, но във всеки от тях пишеше едно и също: *Първи удар*.

Пламъкът изгори пръстите му. Президентът изгаси клечката и я хвърли в пепелника, който беше украсен с президент-

ския печат. Тънка струйка дим се заизвива нагоре към вентилационната система.

– Сър? – обади се някой. Главнокомандващият вдигна поглед и видя група непознати в заседателната зала, компютърна карта с висока резолюция на монитора пред него, редица от телефони и видеоекрани, наредени в полукръг като в кабината на изстребител, и му се прииска някой друг да седи на неговото място, а той да е още сенатор и да не знае истината за света. – Сър?

Президентът прокара ръка по челото си. Кожата му беше лепкава. Чудесен момент да пипна грип, каза си той и едва не се изсмя на абсурдната мисъл. „Главнокомандващият на САЩ не излиза в отпуск по болест, защото хората смятат, че той не се разболява.“ Опита се да разбере кой от присъстващите на овалната маса се беше обърнал към него; всички го гледаха – изнервеният и лукав вицепрезидент; изпънатият като струна в окичената си с медали униформа адмирал Нарамор; свадливият и разтревожен генерал Синклер с очи като синьо стъкло върху строгото си лице; приличащият на добродушен дядо министър на отбраната Хана, когото журналистите и колегите му обаче наричаха Железния Ханс; специалистът по въпросите със Съветската армия генерал Чивингтън; спретнатият и късо подстриган началник-щаб Бергхолц, който носеше вечния си тъмносин костюм на райета, и разни други военни представители и съветници.

– Да? – обърна се президентът към Бергхолц.

Хана вдигна чашата с вода пред него, отпи глътка и каза:

– Сър? Попитах дали желаете да продължа. – Министърът на отбраната почука страницата на отворения доклад, която четеше.

– О. „Лулата ми е изгаснала – помисли си президентът. – Не я ли запалих току-що?“ – Погледна към изгорялата клечка в пепелника и не успя да си спомни как се беше озовала там. За момент в съзнанието му се появи лицето на Джон Уейн¹ в сцена от някакъв стар черно-бял филм, който беше гледал като хлапе; Херцога казваше нещо от рода, че нямало връщане назад. – Да – отговори главнокомандващият. – Продължавай.

¹ Мериън Робърт Морисън (1907–1979), по-известен като Джон Уейн, е американски киноактьор, определян от мнозина като най-голямата звезда в американското филмово изкуство.

Хана огледа набързо присъстващите на масата. Всеки от тях имаше екземпляр от доклада пред себе си, както и други подобни супер секретни материали, пристигнали направо от комуникационните канали на НОРАД¹ и Стратегическото въздушно командване².

– Преди по-малко от три часа – продължи министърът на отбраната – последният ни разузнавателен сателит „Небесно око“ беше ослепен, докато заемаше позиция над Хатирка, СССР. Изгубихме всички оптични сензори и камери и отново – както в случая с другите шест сателита от серията „Небесно око“ – смятаме, че този е бил унищожен от наземен лазер, вероятно опериращ в близост до Магадан. Двадесет минути след като „Небесно око“ 7 беше изваден от строя, използвахме лазера в нашата военновъздушна база „Малмстром“, за да ослепим съветски разузнавателен сателит, който зае позиция над Канада. Според изчисленията ни те продължават да имат две действащи очи, като едното понастоящем се намира над северната част на Тихия океан, а другото над границата между Иран и Ирак. НАСА се опитва да поправи „Небесно око“ 2 и 3, но от другите е останал само космически боклук. Сър, с всичко това искам да кажа, че преди приблизително три часа лятно северноамериканско източно време... – Хана вдигна поглед към дигиталния часовник на сивата бетонна стена в заседателната зала – ... останахме на тъмно. Последните снимки са направени в 18:30 часа над Йелгава. – Министърът на отбраната включи микрофона пред себе си и каза: – Сателит „Небесно око“ 7-16, моля.

Последва забавяне от три секунди, докато компютърът открие необходимата информация. Картата на света на големия степенен екран потъмня и на нейно място се появи сателитна снимка от голяма височина на гъста съветска гора. В центъра

¹ Северноамериканско военновъздушно космическо командване – военна организация на САЩ и Канада, която осигурява отбраната и гарантира суверенитета на въздушното им пространство.

² Северноамериканско командване, което по време на Студената война отговаря за два от трите компонента на военните стратегически ядрени сили на САЩ, наречени „ядрена триада“ (базирани на сушата междуконтинентални балистични ракети, оборудвани с атомно оръжие стратегически бомбардировачи и изстрелвани от подводници балистични ракети). СВК отговаря за първите две.

на снимката имаше грозд от точки, свързани помежду си от тънки линии, които представляваха пътища.

– Увеличи дванадесет пъти – нареди Хана. Екранът се отрази в очилата му с рогови рамки.

Снимката беше увеличена според инструкциите, докато най-накрая стотиците силози с междуконтинентални балистични ракети не се очертаха съвсем ясно, сякаш екранът в заседателната зала беше прозорец, гледащ към тях. По пътищата пътуваха камиони, чиито гуми вдигаха облаци от прахоляк. Дори войниците край радарните чинии и бетонните бункери с ракетни установки се виждаха съвсем ясно.

– Както сами виждате – продължи Хана със спокойния си и безпристрастен глас, останал му като наследство от времената, когато бе преподавал военна история и икономика в Йейл, – те се подготвят за нещо. Предполагам, че ще се снабдят с допълнително радарно оборудване и ще монтират тези бойни глави. Преброихме двеста шестдесет и три силоза само в това съоръжение, в които може би има над шестстотин бойни глави. Две минути по-късно „Небесно око“ беше ослепено. Но тази снимка само подкрепя вече известната ни информация: руснаците са в пълна бойна готовност и не желаят да видим новото оборудване, с което са се сдобили. Това ни отвежда до доклада на генерал Чивингтън. Генерале?

Чивингтън счупи печата на зелената папка пред него и останалите последваха примера му. Вътре имаше листове с документи, графики и таблици.

– Господа – започна с гробовен глас той, – съветската военна машина мобилизира петнадесет процента от капацитета си през последните девет месеца. Няма нужда да ви напомням за Афганистан, Южна Америка и Персийския залив, но желая да насоча вниманието ви към документ номер 6633. Това е графика с количеството провизии, които са пренасочени към руската Система за гражданска отбрана. Сами можете да видите колко са скочили цифрите през последните два месеца. Нашите съветски източници ни съобщиха, че повече от четиридесет процента от градското население е напуснало градовете или се е настило в бомбоубежища...

Докато Чивингтън говореше за съветската градска отбрана, президентът се върна мислено осем месеца назад към последните ужасни дни на Афганистан, пометен от нервнопаралитичен газ и тактически ядре-

ни ракети. Една седмица след падането на тази страна дванадесет и половина килотонно ядрено устройство се взриви в жилищна сграда в Бейрут и превърна този измъчен град в земя на радиоактивни руини. Почти половината население беше убито на мига. Различни терористични групировки с охота поеха отговорност за случилото се и обещаха още гръмотевични удари от Аллах.

След детонирането на тази бомба беше отворена кутията на Пандора.

На четиринадесети март Индия нападна Пакистан с химическо оръжие. Пакистан отвърна на удара, като изстреля ракетата по град Джайпур. Три индийски ядрени ракети изравниха със земята Карачи и войната стигна до патова ситуация в пустошта на пустинята Тар.

На втори април Иран изстреля по Ирак дъжд от закупени от Съветския съюз ядрени ракети и американските сили бяха засмукани във вихрушката, след като се опитаха да отблъснат иранците. Съветски и американски изстребители се развилняха едни срещу други над Персийския залив и в целия регион настана хаос.

В Северна и Южна Африка забушуваха войни за територии. Най-малките страни изпразваха хазните си, за да купят химически и ядрени оръжия от най-различни продавачи. Съюзи се създаваха и разваляха за една нощ – някои предизвикани от военен натиск, а други от снайперистки куршуми.

На четвърти май, на по-малко от осемнадесет километра от Кий Уест, американски боен пилот на F-18 изстреля ракета въздух-земя в повредена руска подводница. Базиран в Куба руски изстребител „Флогър“ погнаха американския пилот и го свалиха заедно с още два летателни апарата от притеклия му се на помощ ескадрон.

Девет дни по-късно съветска и американска подводница се сблъскаха по време на игра на котка и мишка в Арктика. Два дни след това радарите на канадската Дистанционна линия за ранно предупреждение засякоха сигналите на двадесет приближаващи самолета и всички западни военновъздушни бази на Съединените щати бяха поставени в пълна бойна готовност, но нарушителите обърнаха и избягаха, преди да осъществят контакт.

На шестнадесети май всички американски военновъздушни бази бяха поставени в пълна бойна готовност от първа

степен, а руснаците отвърнаха със същото само след два часа. Напрежението ескалира още повече от взривеното през този ден ядрено устройство в комплекс на „Фиат“ в Милано, Италия. Отговорността за случилото се беше поета от комунистическа терористична групировка, която се наричаше Червената звезда на свободата.

През целия май и юни продължиха да се случват инциденти в северните части на Атлантическия и Тихия океан. Американските военновъздушни бази бяха поставени в бойна готовност от втора степен, когато един крайцер експлодира и потъна по неизвестни причини на тридесет морски мили от брега на Орегон. Броят на забелязаните в териториални води съветски подводници се увеличи драматично и в отговор бяха изпратени американски подводници, които да проверят руската отбрана. Раздвижването в съоръженията с междуконтинентални балистични ракети беше засечено още преди сателитите „Небесно око“ да бъдат ослепени от лазерите. Президентът беше наясно, че руснаците също са забелязали активността в американските бази, преди собствените им шпионски сателити да бъдат извадени от строя.

На тринадесети юни от Суровото лято, както го наричаха изданията, круизният кораб „Тропическа панорама“, пренасящ седемстотин пасажери от Хавай до Сан Франциско, съобщи по радиото, че е преследван от неидентифицирана подводница.

Това беше последното съобщение, изпратено от „Тропическа панорама“.

От този ден насетне американските военноморски съдове патрулираха в Тихия океан с готови за употреба ядрени ракети.

Президентът си спомни филма „Важни персони“ – за един самолет, който беше на път да се разбие. Джон Уейн беше пилотът и Херцога каза на екипажа, че няма връщане назад – бяха стигнали точката, от която насетне самолетът не можеше да се върне, а трябваше да продължава напред независимо от резултата. Напоследък главнокомандващият често разсъждаваше над тази точка, от която нямаше връщане; сънуваше, че е зад управлението на повреден самолет и лети над мрачен и забранен океан с надеждата да открие светлините на близка земя. Само че контролното табло беше счупено и самолетът продължаваше да пада, докато писъците на пасажерите кънтяха в съзнанието му.

„Искам отново да съм дете – помисли си президентът, докато останалите мъже на масата го гледаха. – Мили боже, вече не желая да съм зад контролното табло!“

Генерал Чивингтън приключи с доклада си.

– Благодаря ти – отвърна машинално главнокомандващият, макар че не беше много сигурен какво точно беше казал Чивингтън. Усети погледите на мъжете върху себе си. Чакаха го да каже нещо, да помръдне, да направи каквото и да било. Президентът беше в края на четиридесетте си години, с черна коса и груба красота. Някога наистина работеше като пилот, беше летял със совалката „Олимпиа“ на НАСА и беше един от първите, които излязоха в космоса с реактивна раница. Докато съзерцаваше величественото и покрито с облаци земно кълбо, очите му се насълзиха и емоционалната му реакция да каже по радиопредавателя „Мисля, че знам как се чувства Господ, Хюстън“ беше една от основните причини да спечели президентското кресло.

За съжаление, беше наследил грешките на поколения президенти преди него и се държеше абсурдно наивно към един свят на прага на двадесет и първи век.

Икономиката, след съживяването ѝ в средата на осемдесетте години, излезе извън контрол. Равнището на престъпленията беше потресаващо, а затворите бяха претъпкани кланици. Стоотици хиляди бездомни хора – Дрипавата нация, както ги наричаше „Ню Йорк Таймс“ – скитаха из улиците на Америка, неспособни да си позволят покрив над главата или да се справят психически с напрежението в един побъркан свят. Военната програма „Звездни войни“, която струваше милиарди, се оказа пълен провал, защото прекалено късно стана ясно, че машините не могат да работят по-добре от хората, а сложността на орбиталните платформи беше непосилна за човешкия ум и излизаше изключително скъпо. Търговците на оръжие снабдиха с груба и нестабилна ядрена технология страните от Третия свят и безумните лидери, които копнееха за власт на съблазнителната и опасна световна арена. Дванадесеткилотонните бомби, които се доближаваха до оръжието, заличило Хиросима, вече бяха често срещани, като ръчните гранати, и можеха да се пренасят в куфарче. Подновените бунтове в Полша и боевете по улиците на Варшава от миналата зима охладиха взаимоотношенията между Съединените щати

и Съветския съюз до под нулата, бързо последвани от провала и националния позор от заговора на ЦРУ да убие полските либерални лидери.

Намираме се на ръба на точката, от която няма връщане назад, помисли си президентът и изпита ужасна нужда да се засмее, но се съсредоточи върху задачата да държи устата си здраво затворена. Съзнанието му се бореше със сложната мрежа от доклади и мнения, които водеха до ужасно заключение: Съветският съюз подготвяше първи удар, който напълно да унищожи Съединените американски щати.

– Сър? – наруши неловката тишина Хана. – Следващият доклад е на адмирал Нарамор. Адмирале?

Печатът на друга папка беше счупен. Адмирал Нарамор, кокалест и жилив мъж на шейсет и няколко години, започна да чете класифицираната информация:

– В 19:12 часа британски разузнавателни хеликоптери от ракетния разрушител „Файф“ пуснаха хидроакустични буйове, които потвърдиха присъствието на шест неидентифицирани подводници на сто и седемнадесет километра от Бермудските острови. Ако тези подводници са доближили североизточния бряг, вече се намират в опасна близост до Ню Йорк, Нюпорт Нюз, военновъздушните бази, Белия дом и Пентагона. – Адмиралът погледна президента с опушеносивите си очи, приютени под гъсти бели вежди. Белият дом беше на петнадесет метра над главите им. – Ако са били засечени шест подводници – продължи той, – можете да бъдете сигурни, че *ивановците* имат поне три пъти повече там. Могат да изстрелят няколкостотин бойни глави в рамките на пет до девет минути. – Нарамор отгърна страницата. – Допреди един час дванадесет съветски подводници от клас „Делта II“ все още бяха на позиция на четиристотин и двадесет километра северозападно от Сан Франциско.

Президентът се замая, сякаш току-що се събуждаше от кошмар. „Мисли! – заповяда си той. – Проклет да си, *мисли!*“

– Къде са нашите подводници, адмирале? – попита накрая и чу гласа си някъде отдалеч, като че ли говореше някакъв непознат.

Нарамор смени компютърната карта на екрана на стената с друга. Върху новата премигаха редица точки на около триста и двадесет километра североизточно от Мурманск, СССР. След нея повика на екрана друга карта на Балтийско море и разположението на нова военна фор-

мация от ядрени подводници северозападно от Рига. На трета карта се появиха източният руски бряг и редица от подводници, заели позиции в Берингово море между Аляска и съветската суша.

– Стиснали сме ивановците в железен пръстен – заяви Нарамор. – Само наредете и ще потопим всичко, което се опита да премине.

– Мисля, че картината е пределно ясна. – Хана говореше тихо, но непоколебимо. – Трябва да отблъснем руснаците.

Президентът продължаваше да мълчи и да се опитва да мисли разумно. Дланите на ръцете му се потяха.

– Ами... ако *не* планират да ударят първи? Ами ако смятат, че *ние* ще го направим? Ако покажем сила, няма ли да ги предизвикаме?

Хана си извади цигара от сребърна табакера и я запали. Погледът на президента отново беше привлечен от пламъка.

– Сър – отвърна внимателно министърът на отбраната, сякаш говореше на бавноразвиващо се дете, – ако руснаците уважават нещо, то това е силата. Знаете това, както всеки друг в тази зала, особено след инцидента в Персийския залив. Те искат територия и са готови да ни унищожат, като дадат своя дял от жертви, за да я получат. По дяволите, икономиката им е по-зле и от нашата! Ще продължат да ни притискат, докато не се пречупим или не ударим... а ако чакаме, докато се пречупим, Бог да ни е на помощ.

– Не. – Президентът поклати глава. Водеха този разговор за кой ли път и подобна идея го отвърщаваше. – Не. *Ние няма да нападнем първи.*

– Руснаците – продължи търпеливо Хана – разбират дипломацията на юмука. Не казвам, че трябва да унищожим Съветския съюз. Вярвам обаче – пламенно, – че сега е времето да им покажем, при това убедително, че няма да позволим да бъдем притискани и няма да оставим ядрените им подводници да си стоят спокойно край бреговете ни в очакване на кодовете за изстрелване!

Президентът се загледа в ръцете си. Възелът на вратовръзката му беше като примката на въже. Мишниците и гърбът му бяха плувнали в пот.

– Какво означава това? – попита той.

– Означава, че веднага трябва да пресрещнем тези проклети подводници и да ги унищожим, ако не се махнат. Ще поста-

вим всички военновъздушни бази и съоръжения с междуконтинентални балистични ракети в бойна готовност от трета степен. – Хана огледа набързо присъстващите на масата, за да прецени кой го подкрепя. Само вицепрезидентът извърна поглед, но министърът на отбраната беше наясно, че той е слаб човек и мнението му няма никаква тежест. – Ще пресрещнем всеки съветски ядрен съд, който тръгне от Рига, Мурманск или Владивосток. Отново ще поемем контрола над морето... и ако това означава ограничен ядрен контакт, така да бъде.

– Имаш предвид блокада? – учуди се президентът. – Това няма ли още повече да ги ядоса и да ги накара да се бият?

– Сър? – Генерал Синклер говореше с простонароден диалект, характерен за Вирджиния. – Мисля, че нещата стоят по следния начин: ивановците трябва да повярват, че ще си скъсаме задниците, за да ги вдигнем във въздуха. Ако мога да бъда честен, сър, не мисля, че тук има човек, който ще си седи спокойно и ще позволи на руснаците да хвърлят една камара балистични ракети, без да отвърнем на удара. Независимо от щетите. – Генералът се наведе напред, а пронизващият му поглед беше насочен към президента. – Мога да поставя Стратегическото въздушно командване и НОРАД в бойна готовност от трета степен до две минути след вашето одобрение. Мога да изпратя ескадрила от В-1¹ до задната врата на ивановците до един час. Просто за да ги побутнем лекичко, нали разбирате.

– Но... те ще си помислят, че *нападаме!*

– Важното е да разберат, че не се страхуваме. – Хана изгърси пепелта от цигарата си в пепелника пред него. – Ако смятате, че е лудост, добре. Но за бога, руснаците уважават лудостта повече и от страха! Ако им позволим да разположат ядрените си ракети до нашата брегова линия, без да направим нищо, подписваме смъртната присъда на Съединените американски щати!

Президентът затвори очи. След малко ги отвори отново. Беше виждал горящи градове и овъглени създания, някога били човешки същества. Накрая съумя да изрече:

– Не искам... не искам да бъда човекът, който ще започне Третата световна война. Разбирате ли?

– Тя вече започна – отвърна Синклер. – По дяволите, целият проклет свят е във война и всички чакат ивановците

¹ Американски свръхзвуков стратегически бомбардировач.